

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Acta Ecclesiae Mediolanensis

Acta Synodalia Dioecesana Ecclesiae Mediolanensis, Pars Secunda

Borromeo, Carlo

Brixiae, 1603

Institutvtionvm Ad Oblatos pertinentium epitomes, Liber Primvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11399

ne quid ab instituta vitæ ratione alienum in vobis animaduerti vllò vnquã tempore possit. Vos estis lucerna Congregationis huius in sublimi candelabro, vnde in omnes partes splendor lumenque diffundatur, accensa, Vos estis sal, quo ceterum hunc Oblatorum in omnem ætatem condiri oportet. Ma neat igitur præclaræ mentis vestræ, præstantiamque actionis splendor in omnem ætatem: vigeat virtutum vestrarum memoria in omnia sæcula. Nihil vnquam de honesto studio, nihil de præstanti in quouis virtutis genere contentione remittite. Non quantum profeceritis, sed quantum ab antiquis illis probis huiusce etiam viciuatis sacerdotibus, quantum ab Apostolis, quantum ab ipso IESV CHRISTO Domino nostro abitis, vobiscum cogitate. Hæc institutionis vestræ regulas in manibus semper, multò autem magis in animis, & in actionis vsu habete. Nihil in his temerè, nihil inconsideratè possum est, nihil superuacaneum, nihil inutile. Omnia à nobis diligenter expensa sunt, & cum lectissimis sapientibusque viris collocata, & quod caput est, magnis ac diuturnis precibus, atque etiam lachrymis à Deo postulata, & vt speramus, impetrata. Quare neque quidquam est, quod in his iure contemni possit, aut parui æstimari debeat. Omnia enim tum ad animarum salutem procurandam; tum ad ipsam congregationem conseruandam ita spectant, vt si quidpiam eorum omittatur, vel vestrum officium cum aliquo animarum dispendio desiderari, vel statum ipsius congregationis damnum facere necessesse sit. Sed de his satis. Reliquum iam est, filij, vt vos congregationem istam Oblatorum sancti Ambrosij, quam nos totius Mediolanensis Ecclesiæ causam instituisse scitis, sic complectamini, vt illam & virtutum vestrarum exemplis foueri, & spiritualibus progressionibus ornari, & beneficiis auctiorem splendidiorumque reddi, in eaque amplificanda neque piam voluntatem ardensque studium, neque promptam obedientiam, officiumque perfectum in vobis desiderari cognoscant omnes: vobisque præterea

persuadeatis, nos pro Archiepiscopalia nostri muneris ratione, proque paterna charitate qua vos vnice in CHRISTO diligimus, vestras in via Domini progressionem, quantum in nobis est, perpetuò esse adiuturos; de vobisque adeo sollicitos fore, vt quemadmodum pro Ecclesiæ huius salute non inuigilare solùm, sed vitam etiam profunderè, si opus sit, parati sumus; ita nihil inexcogitatum, nihil intentatum in posterum simus relicturi, quod ad vestras omnium, vestreque congregationis rationes pertinere arbitrabitur. At verò vt immortalia denique præmia reportetis, abundantiorumque in dies diuinam gratiam consequamini; Deum orabimus, obsecrabimusque omni assidua præce. Dat. Mediol. Idib. Septembris 1581.

INSTITVTIONVM AD

Oblatos pertinentium epitomes,

LIBER PRIMVS.

De Scopo Oblatorum, & congregationis illorum fundamentis.

Cap. I.

Oblatorum Congregatio, cum ex hominibus constat, qui sanctissimo Patri Ambrosio, Ecclesiæ Mediolanensis Antiquo & Patrono vltio suaque sponte sese offerunt; debent illi profectò omnes sibi persuadere, ad multiplicia huius Ecclesiæ munera surgenda, & ad præclaraque opera præstada sese vocari. Hos enim Ambrosio Duce militantes, qui tam strenuè, dum in terris fuit, pro Ecclesiæ Mediolanensi se gessit, & illius exemplo labores quosque perferre, difficillima quaque superare, omne virtutum genus complecti, animas que tandem omni sanctarum virtutum contentione ad CHRISTVM ducere oportet. Quare ita etiam se conformare omnino debent, vt in rebus gerendis, atque in omni viuendi ratione, sanctum quendam animi ardorem perpetuò sentiant, atque alast.

Vim.

Vim autem istam animi insignem præclaramque virtutem tum demum assequi se posse confidant, si huius quidem diocesis animas, quasi fructum esse vberissimi agri à sanctissimo illo Patre nostro exculti meminerint in primis; tum dies noctesque secum cogitauerint, agrum hunc à præstantissimo illo viro diuinis doctrinis, sanctis exemplis, assiduis vigilijs, egregijs meritis, & laboribus summis comparatum fuisse; ac post eum denique Archiepiscopis successoribus, illisque à deo omnibus, qui in hac cura quouis modo opem ferunt, à Deo ac Domino Nostro IESU CHRISTO plurimum esse commendatum.

Hæc si præstiterint, illud etiam planè sequetur, vt eos singulari potius erga animarum salutem pietate, & inflammato diuini cultus desiderio, studioque obtemperandi ijs, qui in illos diuinam potestatem exercent atque auctoritatem, huius congregationis susceptum institutum perfectè exequi, quam pœnarum metu, cognoscant omnes.

Cùm autem huic congregationi huiusmodi sit propositus scopus atque finis; illud etiam vt necessariò consequens, recipiatur oportet, eiusdem congregationis homines Reuerendissimi Archiepiscopi Mediolanensis Ecclesiæ ministros omnino esse debere; cui scilicet pastoris, speculatorisque officium in hac Ecclesiâ, eiusdemque procuratio atque gubernatio, vt illius animas ad æternæ salutis iter dirigat, commissa est.

Quocirca præcipuum etiam huius congregationis fundamentum, in exquisita ac planè perfecta erga ipsos Archiepiscopos Ecclesiæ Mediolanensis obedientia positum esse debet, ad Dei gloriam, & animarum eiusdem ecclesiæ salutem impensè procurandam, adiuuandamque & promouendam.

Huiusmodi autem obedientia duabus rebus innitatur oportet, voto, & constitutionibus; voto quidem, tanquam forma voluntatem perficiente atque firmante: constitutionibus verò, quasi regula dirigente, viamque præmonstrante eorum, quæ amplectenda, & quæ fugienda sunt: de quibus mox ageatur, postquam de genere illorum, qui in numerum obla-

torum recipiendi sunt, & de eorundem conditionibus, muneribusque (cùm ordorerum ita postulare videatur) pertractatum erit.

De conditionibus eorum, qui in congregationem Oblatorum recipiendi sunt. Cap. II.

IN Oblatorum congregationem adscribantur atque admittantur, cùm nostræ huius, tum alterius etiam cuiusuis diocesis homines, qui sacris Ordinibus initiati sunt; vel si nondum initiati, ea tamen ætate sunt, & illis conditionibus præditi, vt qui illis iniciantur, digni & idonei habeantur.

Nisi fortè (quod ad ætatem attinet) propter alicuius vel insignem animi indolem, vel præstantes animi virtutes, vitæque conspicuam probitatem, in hoc immaturioris ætatis non habendam esse rationem, congregationique nihilominus eum adscribendum, Reuerendissimus Archiepiscopus censuerit: qui certè tamè decimum sextum annum saltè agat. Neque verò alicuius receptioni impedimento sit, quòd ecclesiasticum beneficium, officiumve cuiusuis generis ille obtineat; si modò quod residendi onus coniunctum habet, intra huiusce Diocesis limites contineatur.

Iam verò cùm huiusce congregationis actiones præstantissimæ atque grauissimæ sint omnes, vt pote quæ animarum fructum, Mediolanensisque huius Ecclesiæ cultum complectuntur; ea sanè cura animaduersioneque à Reuerendissimo Archiepiscopo adhiberi debet, in quo omnis huius rei facultas posita est, vt literatura non vulgari exculti, pietate insignes, egregijs moribus, præstantique indole præditi, cæterisque virtutibus ornati, cùm industria partis, tum diuino munere infusus, eligantur, qui in Oblatorum congregationem sunt cooptandi.

Ita enim fore cum ratione sperandum est, vt si non omnia institutæ congregationis munera, at plura certè ex his singuli illorum rectè obeant.

Contra verò reijciantur omnes, tum indocti, tum quorum ingenium rude, aut

Si 2 impuri

impuri improbe mores reclamant; tum verò etiam maximè, qui alio nomine causa ve sacris canonibus ab ordine sacro suscipiendo aut exequendo prohibentur.

Admittantur verò etiam præter huiusmodi clericos, laici aliqui viri, & uxorem habentes, & domi suæ commorantes; qui pietate insignes, & ad ea officia præstanda accommo dati censeatur, quæ congregationis instituto pro illorum conditione conueniunt.

Verùm qua ratione, ac diligentia, cautione ve in hisce omnibus seligendis, ac comprobandis, tum quibus ritibus & ceremonijs in illis ipsis in congregationem recipiendis sit vtendum; ex constitutionibus ipsius congregationis petendum erit.

De forma oblationis. Cap. III.

SED, quoniam ex Oblatorum numero non censetur quispiam esse, qui voto obedientiæ oblationem non confirmauerit; propterea cum Reuerendissimo Archiepiscopo quis sese offert, tum obedientiæ votum coram illo nuncupet oportet, iuxta formulam verborum, quæ mox præscribetur.

Liberum tamen sit Reuerendissimo Archiepiscopo, sola aliquando oblatione facta, voti nuncupationem receptioneque in aliud tempus, atque adeo in aliquot etiam menses differre, non tamen ultra annum, nisi insignis aliqua causa obstiterit.

Immo verò si quis absque Reuerendissimi Archiepiscopi facultate concessive, votum intra annum coram Archiepiscopo ipso non fecerit; is à congregatione statim exclusus penitus censeatur. Voto autem ritè nuncupato, atque ab Archiepiscopo recepto, congregationi is adscriptus statim dicatur, sitque & institutis addictus perpetuò, & indulgentijs, priuilegijsque Oblatorum omnibus fruatur.

Sed quod de oblatione voto confirmanda præmissum est, id de clericis præsertim intelligatur; cum laicos oblationem voto confirmare, necessarium non sit.

Qui quidem laici omnes nullum in congregationibus conuentibusve Oblatorum locum quouis nomine prætextu habere censendi sunt: tametsi & illi quoque omnes nihilominus omnium congregationis bonorum operum, benefactorum, ac meritorum participes sint. Porro autem ipsa voti clericorù formula, hoc modo, hisque verbis cõcipi debet.

Ego N. Omnipotenti Deo, & sanctissimo Patri nostro Ambrosio, coram Beatissima Virgine Dei Matre Maria, & tota cœlesti curia, ac tibi quoque locum Sanctissimi Patris nostri Ambrosij hic obtinenti, Reuerendissime Domine Pater Archiepiscopo, cæterisque deinceps Archiepiscopis sanctæ Mediolanensis Ecclesiæ successoribus tuis, promitto, spondeo, ac voueo perpetuam obedientiam, in his omnibus quæ mihi præcipientur, ad Dei gloriam, & salutem animarum eiusdem Ecclesiæ procurandam, adiuuandam, & promouendam, ad præscriptum institutæ congregationis Oblatorum Sanctissimi Patris nostri Ambrosij; illudque; præterea spondeo, ac voueo, me in congregatione & instituto hoc perpetuò victurum.

Quòd si voto obedientiæ in aliud tempus prorogato, sola fiat oblatio; talis ferimè erit oblationis formula, qualis voti obedientiæ existit; nisi quòd in locum horum verborum, Promitto, spondeo, & voueo, hoc ipsam verbum, offero, substitui debet.

Sed quoniam sola voti nuncupatione clericus quisque Oblatus esse non censetur, nisi votum quoque ipsum ab Archiepiscopo recipiatur; ideo receptio eiusmodi formulam hoc loco præscribere visum est.

Dominus noster Iesus Christus, pro cuius amore & gloriæ propagandæ studio hanc oblationem fecisti, tibi benedicat, & gratia sua perpetuò te custodiat; & sanctissimus Pater noster Ambrosius, quem præcipuum Patronum elegisti, suis precibus & meritis gratiam tibi impetret, qua in huius congregationis instituto vberes fructus ad Dei gloriã & animarù salutem proferas Mediolanensium Ecclesiæ. Et ego tibi benedico, teque in numeram Oblatorum recipio.

Formula verò oblationis laicorum talis sit.

Ego N. in conspectu Omnipotentis Dei, Gloriosissimæq; semper Virginis Mariæ, necnon Beati Patris nostri Ambrosij, ac totius curiæ cœlestis prostratus, tibi Reuerendissime Archiepiscopo, Pater & Domine mi, cæterisque deinceps Archiepiscopis sanctæ Ecclesiæ Mediolanensis successoribus tuis, perpetuam obedientiam offero, tam in ijs, quæ ad curam, salutem, spiritualemq; progressum animæ meæ pertinent, quàm in illis etiam, quæ ex congregationis huius institutis per me præstanda erunt, in operibus officijsq; charitatis in Deum, & misericordiæ in proximos, adhibendis.

Hactenus de conditionibus, & forma oblationis, cum clericorum, tum laicorum.

Sequitur de muneribus vtriusque Oblatorum classis.

De ijs quæ ab Oblatis præstari debent. Cap. IIII.

Oblati clerici iuxta præscriptum Reuerendissimi Archiepiscopi, illiusque iudicium, quod de vnoquoque eorum faciet, prout & occasio postulabit, & vniuscuiusque ingenium, doctrina, animique instructio atque vis monstrabit, ab illius iussis nusquam recedentes ita se comparent, vt semper parati sint ad sacras lectiones exercendas, ad concionandum, ad confessiones audiendas, aliæque catholicæ ecclesiæ sacramenta ministranda, ad animarum curam suscipiendam ac gerendam, ad ecclesiasticas functiones quaslibet cuiuslibet ecclesiæ præstandas, ad pauperes erudiendos, ad clericorum educationem & institutionem, ad seminariorum, collegiorumque piorum gubernationem, ac procurationem, aliave officia in ipsis locis exequenda, ad Visitationis, Missionisque munus rectè ac diligenter obeundum, ad quamlibet denique actionem promptè administrandam, & ad omne charitatis & misericordiæ officium piè, studiosè, aptè, accurateque obeundum.

Laici verò oblatores ea misericordiæ charitatisque erga alios munera sedulè pièq; præstent, quæ congregationis instituto pro illorum cõditione cõueniunt. Grammatici literas gratis pauperes pueros, & adolescentes doceant: Medici ægros curent: Iurisconsulti, & Causidici lites dirimant ac sedent; dissidia tollant; pacem concilient; egentium, Viduarum, Pupillarum aliorumque in carceres coniectorum, ac defensoribus destitutorum causas agant, & tueantur; eorundemque ærumnas ac calamitates diligenti opera, omniq; ratione subleuent: Vnusquisque illorum pijs locis charitatis omnia præstent officia: Xenodochiorum ægros inuisant: moribundos, vt piè, christianaque fide nixi in Domino moriantur, sedulè cohortentur: eos qui in carcere detinentur, amanter consolentur: alia deniq; istiusmodi christianæ charitatis, qualiacunque illa sint, exerceant officia.

Quoniam autem inter præcipua huius congregationis munera, vt etiam ex pontificijs literis Gregorij XIII. cognoscere licet, clericorum cura & institutio censetur, eorum præsertim qui in seminarijs educantur; quemadmodum ad eandem quoq; spectat cura, tum Collegij Heluetiorum, Rhetorumve, (cuius quidem gebernatio ab Archiepiscopo Mediolanensi facultate per literas pontificias eiusdem Gregorij XIII. tradita pendere perpetuò debet) tum Collegij Borromæi in Ticinensi vrbe constructi, vnde plures quocunq; tempore profecturos esse speradum est, qui literis ornati, & ecclesiastica disciplina informati, Mediolanensi ecclesiæ inseruiant; idcirco & tota ipsa congregatio vniuersè, & singillatim Oblatorum quilibet, istorum adolescentum, istorumque collegiorum, aliorumque præterea, pro Clericorum, laicorumque institutione, in hac Ciuitate, Diocesiue, eadem deinceps ratione construedorum, procurationem libentissimo animo suscipiant; cum id Reuerendissimus Archiepiscopus huic congregationi tanquam vnum ex præcipuis muneribus ad ipsam pertinentibus imponendum statuerit.

§ 1. Præ-

Præterea verò, cum & visitatio, & missio, præstantissimæ ac utilissimæ partes sint omnium huius congregationis functionum, ipsiq; Archiepiscopo acceptissimæ; propterea cum Reuerendissimus Archiepiscopus opera Oblatorum uti voluerit, in prouinciâ Mediolanensis, alicuiusve eius partis visitatione, cum auctoritate etiam Apostolica faciendâ, alijsve in functionibus cum Archiepiscopali auctoritate præstandis; vel cum missio item ad Dei cultum, animatumque salutem procurandam illis ab eodem præferibetur; tum sedulo, libenterq; suam in his præsent operam. Quamobrem si fortè in Regiones Helætiarum, aut Rætorum, illisve subiectorum populorum, nonnullos, qui eiusdem regionibus sint, ab Archiepiscopo aliquando mitti contingat, pro fide catholica vel seruanda, vel instauranda, aut alia quauis de causâ ad Ecclesiæ dignitatem spectante; tum verò vel maxime per summam obedientiam se se promptos ad hæc exequenda exhibeat, omni officio, ac pietate potius studentes, ut his in locis catholicam fidem promoueant, ac tueantur, pestiferamque hæresim radicitus euellant, si quam eâ infectam Prouinciâ, Prouinciæve partem comperiant. Illæ enim regiones Mediolanensis Ecclesiæ Diœcesi finitimas, & coniunctas, à labe hæresum curari, purasque seruari quam maxime refert, nè ad aliquam Ecclesiæ nostræ partem serpat exitiosa eiusmodi lues. Cæterum ut alijs etiam in rebus sciant Oblati, quæ vi voti obedientiæ facere, quæve omittere ac vitare illos oporteat; hæc quoque sedulo animaduertant. Nulli oblatoꝝ liceat, neque beneficium aliquod, siue ecclesiasticum, siue alterius generis sit, accipere, nisi Reuerendissimo Archiepiscopo iubente; neque item cuiusuis beneficij ratione, quamuis ab alijs vocatus, vel etiam ex decreto ipso Tridentino nominatus ille sit, examini se se hoc nomine subijcere; ne rursus acceptum dimittere, nisi eodè Archiepiscopo consentiente. Cõtra verò, quale quale sit beneficium,

quod suscipere iusserit Archiepiscopi, id illi omnes promptè, ac nihil tergiversantes suscipiant; seruatim tamen & Canonum, & Pontificum, & Conciliorum sanctionibus, quibus & beneficiorum multitudo prohibetur, & de suscipientis probatione cauetur.

Nullus Oblatus ad beneficium officijve deferendam vel dimittendum adstringitur, si quod fortè illorum aliquis habet, cum vel sese offert, vel votum obedientiæ nuncupat, vel in congregationem recipitur.

Quod autem de beneficijs non dimitendis sine consensu Archiepiscopi supra dictum est; id adeo ratio esse debere decernitur, ut etiam si Oblatorum quispiam cumulatioꝝ opera studiaque maiora ad vniuersæ Diœcesis utilitatem conferendi desiderio accensus; beneficium, officiumve vllum ecclesiasticum, cui vel residendi in choro, vel aliud quodcunque onus sit coniunctum, relinquere velit; id nulla ratione facere possit, absque Reuerendiss. Archiepiscopi consensu.

Eo enim reuente, libenter retineant Oblati quod habent; annuente autem, dimittere illis liceat, si placet; seruatim tamen summorum Pontificum, Conciliorumque sanctionibus, & sacrorum Canonum legibus, de beneficiorum dimissione.

Beneficium, officiumve ecclesiasticum obtinentes, cui residendi onus coniunctum est, (inter hæc autem beneficia, quod attinet ad huiusmodi constitutiones, canonicatus etiam omnes esse intelligantur quarumcũque ecclesiarum, in quibus canonici nonnulli in choro conueniant saltem diebus festis ad diuina aliqua officia concelebranda) cum in Oblatorum congregationem cooptantur, licet ut cæteri Oblati Reuerendissimo Archiepiscopo eiusdem obedientiæ vinculo subijciantur; nullis tamen teneantur legibus, aut institutis, quæ functiones beneficio officiove quod habent, debitas impediunt, atque ne muneris satisfaciunt, quod natura illius beneficij officijve postulat, prohibent.

Porrò autè qui beneficium dimiserint, cum propter huiusmodi beneficij dimis-

tionem

bonem soluti sint, liberamque illorum naturam acquirerint, qui nulla residendi necessitate sunt adstricti; eorundem quoque partes conditionemque sequantur, necesse est.

Si qui rursus Oblati nulli residendi iure Ecclesie addicti, Reuerendiss. Archiepiscopo iubete beneficium aliquod ecclesiasticum post susceperint, cui residendi munus debeatur; hi quippe cum in illorum classem, qui residendi vinculo sunt adstricti, adscripti iam sint propter beneficij illius adeptionem; eorundem deinceps conditionem naturamve sequi debent.

Hæc igitur diligentissime, perpetuoque seruent atque præstent Oblati, qui se obedientie voto Reuerendissimo Archiepiscopo manciparunt.

Verum si quis perfectioris vitæ desiderio incensus, quò suscepti huius instituti studijs, officijs, atque exercitationibus liberius seipsum dedat, vel paupertatem etiam vouere, vel saltem externorum bonorum quorumcunque, siue laicalium, siue ecclesiasticorum, quæ quouis modo, vel in præsentia habet, vel in futurum habebit, reddituumque ex bonis illis proficiscentium administrationem & vsum omnem, seruatò possessionis ac dominij, vt dicunt, iure obedientie voto subijcere velit; & hoc quoque reddituum subiectionis, aut paupertatis votum, explorata illius mente, planeque perspecto constantis animi desiderio, vel in ipso voti obedientie tempore, vel alio deinceps Archiepiscopus suscipiat.

Hiscæ enim votis obstricti Oblati, tum faciliore perfectionis acquirendæ viam ingredi, tum secularibus curis omnibus soluti, vniuersæ congregationis spiritalia bona atque incrementum liberius atque impensius procurare poterunt.

Si quis igitur paupertatem vouere voluerit, tunc voti formula talis sit.

E G O N. Dei benignitate & misericordia in sanctissimi Patris nostri Ambrosij Oblatorum numerum adscriptus, perfectioris nunc vitæ desiderio ductus, coram diuina Maiestate spondeo ac voueo, me ex huiusce congregationis instituto, paupertatem perpetuo

seruaturum.

Quòd si bonorum tantam subiectionem vouere voluerit, eadem seruetur voti formula; nisi quòd pro postremis illis verbis. Spondeo, ac voueo, me ex huiusce congregationis instituto paupertatem perpetuo seruaturum, hæc erunt subdenda, Bonorum quorumcunque, siue laicalium, siue ecclesiasticorum, quæ aut in præsentia possideo, aut ad me in posterum quouis nomine peruenient ac pertinebunt, fructuumque præter atque reddituum ex ijs bonis præuenientium administrationem, curam, & omnem vsum (saluo tamen iure possessionis, ac dominij) Reuerendissimi D. Archiepiscopi obedientie ad huiusce congregationis præscriptum subijcio, addico; & ita voueo.

De conditionibus ad votum, cum subiectionis bonorum & fructuum, tum paupertatis, pertinentibus.

Cap. V.

VERUM quod ad subiectionis bonorum fructuumque votum attinet, & illud quoque decernitur: per huiusmodi votum non prohiberi Oblatos, quominus alia etiam bona, quouis nomine, tituloque, ac iure acquirere & consequi possint; aut quominus Archiepiscopo iubente, quoduis ecclesiasticum beneficium, siue illud residendi munere obstrictum sit, siue liberum, suscipere, & retinere valeant: Sed istiusmodi tamen omnia bona, atque beneficia, eorumque fructus omnes eandem fortiri subiectionis legem, quæ superioribus imposita est, eodemque teneri voto.

Qui verò paupertatem vouerunt, illorum votum in hac congregatione duas habere conditiones annexas declaratur: quarum vna est quòd, quanquam qui ita vouent, quominus bona aliqua, siue mobilia, siue immobilia, fructusve eorum, aut quouis modo acquisitos redditus possideant proprio nomine, vl voti prohibentur; ipsi tamen bonorum omnium, fructuum, ac iurium quorumcunque, quæ quouis nomine tituloque ad eos spectare alioqui possunt, non suo quidem proprio, sed congregationis nomine, ad-

ministracionis capaces censeantur: cum præsertim eorum loco ipsa succedat congregatio, cui sanè omnia per eos acquiritur bona iuraque annexa statim intelligantur: quæ cum privilegio Sanctissimi D. N. Gregorij XIII. omnium legatorum, donationum, dispositionumque omnium quocumque nomine, & à quibusvis pijs hominibus proficiscientium capax facta sit; eorum quoque Oblatorum loco ac nomine, qui paupertatis voto adstricti sunt, succedendi vim habere, subrogataque censeri decernitur, quibuscumque bonis quacumque ratione iureque ad illos spectantibus.

Altera conditio est, quod vouentes possint absque voti solutione, vel prauaricatione, immo debeant omnino Archiepiscopo iubente quodcumque beneficium recipere, quod animarum curam tituli nomine exercendam coninnctam habeat: cum præsertim ea conditione, & eo animo nuncupandum esse eiusmodi votum, talemque nuncupatum naturam seruare debere sanciat, ut sponte suscipiendi quidem beneficium, ut diximus, facultatem vouenti adimat, eum tamen non impediatur, quin ab Archiepiscopo iustus, recipere possit, ac debeat.

Ceterum, cum in hosce homines huiusmodi conferentur beneficia; tum voti paupertatis quo illi obstringebantur, in votum subiectionis illico commutatum censeatur, atque homines ipsos eorum ordini adscriptos iam esse, qui fructuum & bonorum subiectionem ex congregationis instituto præstare debent.

Quamquam istis quidem qui huiusmodi paupertatis voto tenentur, non sint danda ecclesiastica beneficia sine magna ab Archiepiscopo adhibenda cautione.

Cum enim hi quasi fundamenta quedam & bases congregationis sint; istos ipsos & in ædibus sancti Sepulcri, & in alijs eiusdem generis perpetuo commorari, & ad vnumquodque officij genus quocumque tempore, cum in Ciuitate tum in Diocesi promptè exequendum, liberos esse, & expeditos maxime decet.

De ratione administracionis fructuum Archiepiscopi obedientie subiectorum. Cap. VI.

Nequè verò fructus Reuerendissimi Archiepiscopi obedientie subiecti in alium usum impendi conuertive debent, quam aut in subleuanda inopia & indigentia ipsorum Oblatorum, eorumque consanguineorum vel affinium: aut in ijs rebus iuandis ac præstandis, quæ ad quoslibet congregationis vsus pertinent, aliæ pia opera.

De ratione votorum supra expositorum. Cap. VII.

AT verò duplex votum supra expositum, siue sit obedientie tantum, siue subiectionis bonorum, paupertatisve; non solenne, sed simplex & dicatur, & habeatur, etiam si coram pluribus testibus, publicisque & solennibus adhibitis caeremonijs celebretur.

De facultate, & ratione excludendi Oblatos à congregatione. Cap. VIII.

Quemadmodum verò multiplicibus ministerijs, variisque operibus Oblatos, quamplurima pietatis & charitatis semina spargentes, vberimosque fructus inde colligentes, & vniuersæ Mediolanensi Ecclesiæ plurimo adiumento, & congregationi ipsi incredibili ornamento perpetuo fore, & præterea vniuersæ quoque congregationi charissimos futuros esse haud dubium est: ita sanè si quis eorum (quod Deus auertat) sui muneris & dignitatis oblitus, propriamque & aliorum salutem negligens, atque constitutionibus suæ congregationis non parens, scordie & vitij se tradiderit, vnde alijs quidem scandalo, congregationi verò dedecori sit; hunc à congregatione excludendum esse insciendum non est. qua ratione enim tuendi corporis causa, corrupta, morboque marcescentia membra præcidere secarique aliquando oportet; eadem nempe conseruanda congregationis gratia, si qui ex

Oblato

Oblatis magnis animi vitijs laborauerint, a Reuerendissimo Archiepiscopo segregandi sunt & excludendi, voti vinculo soluti, quod in congregatione nuncuparint, siue illud obedientiae tantum sit, siue etiam paupertatis, vel subiectionis bonorum.

Non solum autem hos delictorum gratia, sed bonos etiam interdum iusta aliqua de causa dimittendi facultas apud Archiepiscopum omnino libera sit. quorum tamen nullum missum faciat, nisi voti cuiuscunque in congregatione emissi vinculo liberatum.

Qui autem exclusi quacunque causa fuerint, hi liberi omnino sint ab omni conscientiae scrupulo, quod ad vota emissae attinet.

Neque semel dimissi iterum recipiantur.

Si qui excludendi sunt, ijs plane omnia, quae per illos ad congregationem peruenierunt bona, restituantur, tum mobilia quae extant, tum immobilia, si qua vel ab initio secum attulerint, vel per eos quouis nomine acquisita sint; deductis tamen impensis illa bona meliora reddendi gratia, aut alia huiusmodi ratione, quouis modo factis.

Si quos vero vel paupertatis voto deuinctos, vel ad Titulum mensae communis sacris initiatos, vel certe eidem mensae adscriptos, excludendos esse Reuerendissimus Archiepiscopus censuerit; si ea inopia laborent, ut vnde vitam sustentent, non habeant; illorum inopia, priusquam excludantur, consulere debet Reuerendissimus Archiepiscopus, ne illis desint, quae ad vitam sustentendam necessaria sunt; nisi culpam aliquam admiserint, per quam Sacrorum Canonum iure beneficij etiam Ecclesiasticis,

si quod haberent, amittere debuerint.

INSTITVTIONVM AD
Oblatos pertinentium epitomes.

LIBER SECVNDVS.

De varijs Oblatorum Domibus & familijs. Cap. I.

ostquam de votorum, quae ab oblati sunt, nuncupantur, officiorumque ratione, superiori libro pertractatum fuit, nunc de adiutorij familiarumque ipsorum Oblatorum multiplici ratione in hoc altero libro agendum videtur.

Harum igitur familiarum domus, aliae propriae, aliae communes dicuntur. Propriae illae sunt, quae Oblatorum vsui solae dicatae, proprijs illorum institutis reguntur; Vt domus sancti Sepulchri, & aliae in posterum construende, quae eandem viuendi rationem, eademque sequentur instituta: quas quidem collegiatis etiam domos in hisce constitutionibus ubique nominari placuit. His communis, certus, stabilisque, ac firmus in perpetuum victus designatus est.

Præter has autem, illae quoque, in quas Oblatorum nonnulli simul victuri conueniunt, beneficia obtinentes, quibus residendi onus adiunctum est, propriae eodem modo habeantur, & proprio nomine conuictorum domus appellantur: quibus tamen neque certus, neque stabilis, perpetuusque victus, ut superioribus, constitutus est. Communes vero dicuntur, ut Seminariorum, ac multiplicis hominum generis collegiorum domus, quas tum Oblati, tum clerici alij communiter studij causa una incolunt, varia in his pro diuersa personarum ratione instituta seruantes.

Verum quoniam Oblati in eiusmodi domos recipi nequaquam omnes possunt, aut propter multitudinem, aut quia propter impedimentum beneficiorum, quibus residendi onus coniunctum est, in domibus ecclesiarum quibus inseruiunt, habitare tenentur; horum certe omnium gratia, qui extra dictas domos domicilium habent, ne illis instituentis sua desint auxilia, plura etiam alia

varijs.